

“DEVİRİMİN LİDERİNDEN” MESİH YARATMA OLAYI... TASAVVUFTA VE MODERN BİLİMDE “AŞK”-AŞKIN DİVALEKTİĞİ!.. Mevlana-Şems aşkından Sancak-Erdoğan aşkına!..

Münir Aktolga
Mayıs 2015

Ethem Sancak, bizim dönemden eski Maocu-solcu (D.Perinçek'in takımından). Şimdilerde ise “Erdoğan aşığı”, Star Medya Grubu’nu ve daha birçok şirketi içinde barındıran bir Holding’in sahibi. Birkaç gün önce bir konuştu pir konuştu!.. Önce onu bir dinleyelim isterseniz:

“Marks’ı iyi bilenlerdenim. Das Kapital’i üç kere okudum... Erdoğan’ın yaptığı da devrimdir... 17 milyon orta sınıf var. Milli gelir 3 bin dolardan 10 bin dolara çıktı. Sistemi değiştirelim 25 bin dolara çıkacak beş altı yılda. Az buçuk demokrasi uyguladık 80 yılda 250 milyar dolardan 800 milyar dolara çıktık. Dikilen elbise 80 yıl önce 200 milyar dolara göreydi. Çölde buğday olmaz. Sosyolojik koşullar değişmeyince uygarlık kuramazsınız. On yıl önce böyle bir adam düştü önümüze. Böyle bir çalışkan adam var mı? Gerçeği söylemek bir insan onurudur. Söylememek onursuzluktur. Susan dil şeytandır. Bildiğini söyleyeceksin. Dalkavuklukla ne alakası var. Türkiye’deki on üç yıldaki değişime bakın. Marmaray’dan, üçüncü köprüye. Tarımdaki atılıma. Orta sınıfın ortaya çıkışına. Bu liderin sayesinde oldu. Başarısız olsaydı ona yazılacaktı. Dik durdu. Yiğitçe durdu. Yüz yıldır bu kadar cesur lider geldi mi. One Minute’yi gördün. 5 bin yıldır İsraililer kimseden özür dilemediler. Erdoğan onlara özür diletti.”

“Ünlü filozof değişmeyen tek şey değişimin kendisi diyor. Solculuğun alfabesi. Gençliğim boyunca ben hep eşitlik ve özgürlük için kavga verdim. Pervari’de ağalığın kadınlar üzerindeki ağır baskısı üzerine solculuğa başlamıştım. İstanbul’da üniversiteye geldim. O günlerde adaletin ve özgürlüğün bayrağını solcular taşıyordu. Müslümanların iyileri zindanlardaydı. Geri kalanlar da Demirel’in peşinden gidiyordu. Süreç içinde Çin ve Rusya’daki uygulamanın insanlara mutluluk getirmediğini gördüm. 80’den sonra başladı bunlar. Biz Sovyet, Rus, Çin devriminde bazı şeyleri aramışız ama kendi devrimimizden habersiziz. Abdülmecit’ten beri Batı kafalı aydınlar kendi tarihine düşman yetişti. Kendi medeniyetimi izledim. Türkiye’de büyük sosyolojik dönüşüm vardı. Ceberrut devletin etkisiyle kentleşme arttı. Şimdi yüzde 80’in altına düştü köylülük. Kentli sınıfa da önderlik edeceğim diyen Tayyip Erdoğan çıktı. Tanıdım, dürüstlüğüne gördüm. Erdoğan’ın eteklerine tutunup oradan bir şey beklemek niyetim yoktu. Siirt seçimleri vesilesiyle Siirt’ten başbakan çıksın diye, dürüstlüğüne, yiğitliğini gördüm, gördükçe de aşık oldum. Doğrusu solculuk dönemimde Mevlana ile Şems’in arasındaki aşka anlam veremiyordum. Tanıdıktan sonra gördüm ki, böyle bir ilahi aşk iki erkek arasında olabiliyor..”¹

Önce şu “devrim” ve “liderlik” konusunu ele alalım. Sonra sıra “ilahi aşka” gelecek!..

Sayın Sancak’la bir konuda anlaşıyoruz: Evet, gerçekten de bu bir devrimdir; bir burjuva devrimidir. “Burjuva devrimi” deyince hemen gözünüzde 1789 falan canlanmasın! Osmanlı’dan bu yana Türkiye’de kapitalizmin gelişmesi sürecinde zamana yayılarak gelişen bize özgü bir burjuva devrimidir bu da. Ve Erdoğan da bu devrimin lideridir. Buraya kadar tamam!..

Ama dikkat edin, buradaki kritik ifade devrimin o “bize özgü” olma yanıdır; yani, Tanrı’nın yeryüzündeki gölgesi sayılan Osmanlı artığı kutsal bir Devlete-Devlet sınıfına karşı yapıyor olmasıdır. AK Parti ile birlikte Anadolu burjuvazisinin önderliğinde bir burjuva koalisyonu

¹<http://haber.star.com.tr/guncel/devrimin-mimari-erdogam/haber-1028950>

olarak gelişen devrimci dalga, Osmanlı'dan bu yana "yönetilenler" olarak anılan geniş halk kitlelerini de arkasına alarak Devlet sınıfının oluşturduğu Kemalist statükoyu alaşağı etmiştir!..Benim de "Devrimin birinci aşaması" olarak ifade etmeye çalıştığım olay budur!.

Ama süreç tek aşamalı olarak burada bitmiyor ki!

AK Parti'nin etrafında oluşan devrimci koalisyon yüzyılların oluşturduğu kabuğu-statükoyu sadece iç dinamiklerin zorlamasıyla değil, aynı zamanda, dış dinamiği-küreselleşme süreci rüzgarlarını da arkasına alarak kısa zamanda kırılma noktasına getirince ortaya çok ilginç bir durum çıkmaya başladı. Şöyle ki:

Önce, Anadolu burjuvaları inanmadılar bütün bu olup bitenlere!.. Nasıl olmuştu da yüzyıllardır yerinden bile kıpırdatılamayan-üzerinde ufacık da olsa bir delik bile açılmayan o Devletçi kabuk kırılmaya yüz tutmuştu? Demek ki, keramet kendilerinde idi! "Vay anasına be, biz ne imişiz de farkında değilmişiz" diye düşünmeye başladılar!.. Hemen bunun ardından da kendilerine olan aşırı güven duygusu bir anda onları "madem ki bu işi biz başardık, o halde pastanın kaymağını da bizim yememiz gerekir" noktasına getiriverdi!.. Öyle ki, farkında bile olmadan devrimin ruhuna sakat fraksiyoncu bir ruh haliyle mevcut burjuva koalisyonunun temellerine dinamit koyma eğilimi içine giriverdiler!.. Önce, bir iki ideolog-gazeteci çıktı aralarından. Ve başladılar işin teorisini yapmaya (bunlar daha sonra "Danışman" oldular. Ben daha o zamanlar bütün bunların altını çizerek, bunun nasıl zararlı bir ideolojik virüs olduğuna, dikkat edilmezse bir anda yayılabileceğine işaret etmeye çalışmıştım!...)

Ama sadece bu da değil!.. Anadolu burjuvalarındaki bu özgüven patlaması devrimin kitlesel gücünü oluşturan "yönetilenlerin" antika-reaksiyoner ruh halini de depreştirdi. Ne de olsa yaşanan süreç yüzyıllara dayanan bir travmaydı özünde. Bir tür toplumsal psikoterapiyle bütün o yaşananların açığa çıkarılması- hesabının görülmesi gerekiyordu. Nasıl olmuştu da Tanrı'nın yeryüzündeki gölgesi olan o kutsal Devleti yerinden kıpırdatmışlar, o Devletçi Kemalist statükoyu yerinden oynatmayı başarmışlardı?.. Kendileri basit, normal-hatta, yüzyıllarca "kul" sayılmış, ne varlığı belli ne de yokluğu insanlar oldukları için, demek ki "keramet" "liderde" idi. İşin içinde Tanrı tarafından gönderilen bir kurtarıcı-mesih olmadan bütün bu başarılanlar mümkün değildi!.. Osmanlı'nın "Reaya" (sürü) Cumhuriyet'in "Halk" dediği geniş kitleler bir anda olayın "farkına vardılar" ve bütün güçleriyle "lideri" mesih haline getirerek onu kutsamaya başladılar!..

İşte kritik nokta tam da burasıdır. Çünkü, bu nokta Anadolu burjuvalarındaki özgüven patlamasıyla, "yönetilenlerdeki" mesih yaratma ruh halinin kesiştiği noktadır.

Gerisi malum! Bir anda, "tarih mühendisliğine" soyunularak, "stratejik derinliklerimizi ve zihniyetimizi" yeniden keşfetmenin verdiği güçle buna uygun yeni tipten-modern ideolojik bir ruh hali yaratmak için çarklar dönmeye başladı. Bütün o "medya operasyonları" falan hep bu amaca hizmet için yapılan "toplum mühendisliği" faaliyetlerinin parçasıydı!..

Sonunda ne mi oldu? "Devrimin liderinden" nur topu gibi modern bir mesih yaratma noktasına geldik!.. Daha önce, "yeni Türkiye'nin inşası için demokratik bir anayasa, buna uygun bir Başkanlık sistemi" falan derken, birden terminolojimiz bile değişerek "Başkanlığın" başına bir de "törelereimize uygun Türk tipi" sloganını ekleyiverdik!..

Bütün bu olup bitenlerin hikayesini "eski solcu" yeni Anadolu burjuvası sayın Sancak'tan dinleyelim:"... yiğitliğini gördüm, gördükçe de aşık oldum. Doğrusu solculuk dönemimde Mevlana ile Şems'in arasındaki aşka anlam veremiyordum. Tanıdıktan sonra gördüm ki, böyle bir ilahi aşk iki erkek arasında olabiliyor".

Evet sıra geldi şimdi "İlahi aşk" konusuna:

Önce bir yanlışın altını çizerek başlayalım: Bir kere, “iki erkek arasında ilahi aşk” diye birşey olamaz! Çünkü, işin içine “ilahi aşk” girdiği an ortada ne erkek kalır ne kadın!.. Sayın Sancak, “ilahi aşkla” dünyevi bir kavram olan “aşk” arasındaki ilişkiyi karıştırıyor!.. Mevlana ile Şems arasında da öyle “ilahi aşk” denilen bir ilişki söz konusu değildir! **“İlahi aşk”, karşılıklı diyalog içinde meydana gelen sistem merkezindeki sıfır noktasına doğru oluşan ve insanı “kendi varlığında yok olmaya” doğru götüren merkez çekim gücüne verilen isimdir.** Yani “ilahi aşk” Mevlana ile Şems arasında oluşan duygusal bir durum değildir!.. “İlahi” demek kutsal-Tanrısal demektir ki, o an artık dünyevi kavramlar olarak nefse yer kalmaz. “Bir ben vardır bende benden içeri” diyor Yunus. İşte “ilahi aşk”, bu “benden içeri olan ben”in “varlığında yok olmaktır”. Bu nedenle, “ilahi” anlamda “aşık” olabilmek için ortada illa iki insanın bulunmasına da gerek yoktur!.. İnsan, o “aşkı” herşeyden önce kendi içinde (gene sistem merkezindeki sıfır noktasında) bularak onun çekim gücüyle “kendi varlığında yok olma” haline erişebilir (işte “ermek”-“ermişlik” denilen olayın-kültürün özü budur)!.. Bütün bunlar aslında “insan doğanın kendi bilincine varmasıdır” deyişinin bize özgü-dinsel kavramlarla ifadesi oluyor...

Şimdi, atalarımızın terminolojisini bir yana bırakarak olayı bir de modern bilimin diliyle açıklamaya çalışalım:

“İlahi aşk”, evrensel düzeyde-her durumda, varoluş koşullarını bir sistem ilişkisi içindeki diyaloga, karşılıklı etkileşmeye bağlı olarak birlikte oluşturan, yani birbirlerine göre izafi gerçeklikler olarak varolan A ve B gibi iki unsur-nesnenin “sevgilinin” (bu noktaya kadar aradaki “sevgililik” ilişkisi onların varoluş koşullarıyla birlikte oluşan bir “itme-çekme” ilişkisidir, yani dünyevidir) “benden içeri olan ben”in (yani, sistem merkezinde oluşan sıfır noktasının) varlığında yok olmaları halidir. Daha kısa ve öz olarak ifade etmek gerekirse de, “ilahi aşk”, yani Tanrı’ya karşı olan “aşk”, her durumda sistem merkezinde oluşan sıfır noktasının varlığında yok olmaya yönelik sonsuz bir çekim kuvvetidir.

Bu nedenle, “tarihimiz, ecdadımız- atalarımız, onların bilgi temeli-tasavvuf” falan derken önce bunları doğru dürüst bir öğrenelim ki, bu konudaki bilgilerimiz de daha önceki “jöntürk solculuğu” döneminde olduğu gibi bir özentiden ibaret kalmasın!.

Evet, ilahi aşk, evrensel bir kavramdır. Bir hidrojen atomunda elektronla proton arasındaki ilişkiden, Güneş sisteminde Güneş’le diğer gezegenler arasındaki ilişkiye kadar, kendi aralarında sistem ilişkisi içinde olan, varoluş koşullarını diyalog içinde birlikte üretebilen varlıkların karşılıklı etkileşim içinde oluşturdukları sistem merkezindeki sıfır noktasının “varlığında yok olmaları” halini içerir. Yunus’un, “şol cennetin ırmaları akar Allah deyu deyu” derken anlatmak istediği de bundan başka birşey değildir zaten!.. Bu açıdan bakarsanız, herşey her an, hem var hem de kendi varlığında yok olmaktadır!.. Tasavvuf bilgini atalarımızın, “bütün bir evren, bütün varlıklar her an evrensel bir “dua” halindedirler” anlayışının altında yatan gerçek budur. Bu evrende öyle günlük hayatın mekanik akışı içinde alıştığımız şekilde kendinde şey-mutlak gerçeklikler olarak “varolan” varlıklara yer yoktur!..

Ama dikkat ederseniz burada birbirinden ayrılması gereken iki unsur, iki ilişki biçimi var.

Birincisi, her durumda, söz konusu ilişkinin niteliğine göre bir kavramla ifade edilen, bildiğimiz “dünyevi” ilişkilere işaret ediyor. Örneğin, bir elektronla proton arasındaki “aşk” ilişkisi elektromanyetik bir ilişkidir. Güneş sisteminde Güneşle gezegenler arasındaki ilişki-“aşk”- ise gravitasyonel ilişki olarak adlandırılır. Bunun gibi, bir erkekle bir kadın arasındaki ilişki de sevgililik-bu bağlamda “aşk”- ilişkisidir vb. Her durumda, A ve B olarak ifade

edebileceğimiz sistem gerçeklikleri, belirli bir madde-enerji-informasyon alışverişi esasına dayanan etkileşimle birlikte ortaya çıkan bağlaşımla varolurlar.

“İlahi aşk” ise bambaşkadır. Bu durumda söz konusu olan artık belirli bir ilişki-bağlaşım zemininde objektif gerçeklik olarak birbirini yaratmak değildir!.. Sistem merkezine doğru olan çekim kuvvetiyle birlikte (fizikteki anlamıyla “kuvvet olmayan o kuvvetle birlikte”) “kendi varlığında yok olmayı” hedef alan “İlahi” bir “yok oluşa yönelmesidir.

Bu nedenle, “iki erkek arasındaki ilahi aşk” anlayışı bir yana, bir kadınla bir erkek arasındaki ilahi aşk kavramı da amacını aşan, olayı mekanik hale getiren bir yakıştırmadır!.. **Sayın Sancak burada Mevlana-Şems metaforunu kullanarak Erdoğan’a karşı duyduğu ideolojik hayranlığı “ilahi aşk” metaforuyla ifade etmeye çalışıyor ve hata yapıyor. Bu anlamda “aşk”, aynen daha önce “solculuk” dönemindeki Marks-Engels’e-Lenin’e, Mao’ya karşı duyulan ideolojik aşka benzer.**

Diyor ki sayın Sancak: “Bir Arap atasözü der ki, ‘Sana anam babam feda olsun’, ben de Erdoğan için diyorum ki, ona; anam,babam, eşim çocuklarım feda olsun”!..

Bakın, ben bu ideoloji meselesini hep bir zihinsel virüse benzeterek açıklamaya çalıştım. Bütün o “kefen giymeler”, “davalar” falan bunların hepsi aynı ideolojinin parametreleri olarak ortaya çıktılar (şu seçim konuşmalarına dikkat edin, hala bu kavramlarla birşeyler anlatılmaya çalışılıyor). Sakın yanlış anlaşılmasın, sadece sayın Sancak’a yönelik bir eleştiri değil bütün bunlar. Bizimki gibi toplumlarda kendisini kutsal olarak ilan eden ve zihinlere böyle kazınan bir Devlete karşı mücadele sürecinde devrim için yola çıkanların karşılaşılabilecekleri doğal olaydır bu durum. Çünkü, bir noktaya gelince karşına öyle bir duvar çıkıyor ki, “kutsal” yani Tanrısal olan birşeye karşı gene ancak başka bir kutsal yaratarak karşı koyabileceğini düşünüyorsun!.. Ki işte bu da, Tanrı tarafından gönderilen bir mehdi oluyor!..

Sayın Sancak’ın anlatmak istediği “ilahi aşk” olayının altında yatan ve bilinçaltından kaynaklanan duygu budur. Bizim kültürümüzde biz buna “kulluk” kültürü-biad ederek “kul” haline gelme, “kendi varlığında yok olarak Tanrı’nın yeryüzündeki gölgesi olan bir mehdiye-Sultana bağlanma” kültürü diyoruz. Olay budur...

Bu yazıya başlarken, Ayşe Hür’ün konuya ilişkin yazdıklarını da² eleştirmeyi düşünüyordum,³ ama şimdi bundan vazgeçiyorum. Çünkü onunki bir eleştiri değil, bence ideolojik karalamaya yönelik bir çarpıtma. Mevlana-Şems ilişkisi sanki escinsel bir ilişkiymiş havasını vererek buradan sayın Sancak’ı vurmaya çalışıyor. Tek kelimeyle iğrenç!.. İş bu noktaya gelince eleştiri falan bir yana bırakır Sancak’ın tarafını tutarım ben!. Çünkü, tamam onlar olayı-burjuva devrimi sürecini-bir mehdi yaratarak onun peşine takılmak olarak falan görüyorlar ama, bütün bunların gene de kültürümüze özgü saygı duyulacak belirli nedenleri var; ama öteki, o bambaşka birşey!.. İşte “liberallerle” aramızdaki fark da burada ortaya çıkıyor herhalde!. Ne demek istediğimi bakın size bir anekdotla anlatayım:

Söz şimdi annemde⁴:

“İstanbul’dan Ankara’ya mahkeme için getirilmişlerdi. Münir’i göreyim, mahkemeyi de izleyeyim diye gittim. Öğle paydosunda yanından geçerken yüzüne baktım. Gülümsedi, selamladı. “Anne, bizi götürecekler” deyince, “Güle güle yavrum” dedim. Vedalaştık (Göz göze bakışlarla). Ah! Ne tatlı, ne içten bakıştı onlar. Beni üzmenin elemi taşıyan bakışlar. “13 Nisan’da İstanbul’dayım yavrum” dedim. Başını salladı. Aşağıya indim, gözyaşlarımı salıverdim. Bu gözyaşları başka yaşlar, bunu ancak önünden çocukları elleri kelepçeli

² http://www.radikal.com.tr/yazarlar/ayse_hur/semsle_mevlana_ataturkle_mevlevilik_ve_bektasilik-1359617

⁴ „Bir Annenin 68 Anıları“, Muazzez Aktolga, Sistem Yayıncılık, 2000, İstanbul s.138

mahpushaneye götürülen analar bilebilir. O, gözlerimi yakaladı. Meğer arkamızdan onları da indiriyorlarmış.

Bindiler arabalarına. İçi bülbül kafesi gibi geldi bana. İncecik tellerle onlar için bölme yapmışlar. Trafik durdu yollarda, düdüklü çalındı. Arabanın demir parmaklıklı penceresinden tek elleriyle bizi selamlıyorlardı. Öteki elleri... Ah... O kelepçeler, kim bilir o tazecik bilekleri nasıl sıkıyordur? Ya yürekleri sıkması? Sen misin düzene başkaldıran!...

İşte bu mahkemede, Münir bir mevlevi resmi çizmiş, altına da “BEN İNSANIM” yazarak mahkemeye sunmuştu. Meğer insan olmak da suçmuş. Kanımca en büyük suç ki kimse buna kolay kolay yanaşmıyor.

Dev-Genç Mahkemesinde, Münir’in altında “Ben insanım” yazılı Mevlevi resmini sunduğundan olsa gerek, birkaç gün sonra damadım Arif, Kızılay’da Uğur Mumcu’ya raslamış. Mumcu, Arif’in kolundan çekmiş. Damadım hukukta okurken Uğur Mumcu asistanmış, ayrıca da bir ay gözaltında Mamak’ta birlikte yatmışlar: “O kayınbiraderine söyle; ne o öyle mahkemede mevlevilik falan? Şimdi de o homoseksüele (Mevlana) sarılmasın bakalım” diyor. Arif o anda bir şey söyleyememiş. Eve gelince; “Ana, bu gidişinde Münir’e söyle. Uğur’un sözlerini aynen ilet” dedi.

Bir Maltepe ziyaretimde Münir’e aktardım. Her zamanki gülümsemesi gülmeye dönüştü. “Anne, sen Arif’e söyle. Uğur’a benden selam söylesin. Kendisini severim ama yesin, içkisini içsin, o köşede yazsın, başa bir şeye karışmasın” dedi.

Daha sonra da Münir’ler Maltepe’den Mamak Askeri Cezaevi’ne nakledildiler. Münir çok okuyordu. Sonradan Almanya’da yayınlanan “Bilimsel Teknolojik Devrim ve Diyalektik” adlı kitabından aktarıyorum: “... Ne modern doğa bilimlerindeki gelişmeler, ne de eldeki diyalektik materyalizm üzerine mevcut kitaplar. Bunlar yetmiyordu...”

İşte o hızla tasavvufa daldık. Bir de baktık ki, bir Yunus, bir Şeyh Bedreddin, bir Hallacı Mansur bundan yüzyıllarca önce sorunu ortaya koymuşlar. İlkeli bir biçimde, ama özünde bilimsel olarak doğru.

“En el Hak” yani “Tanrı benim” diyen bir Hallacı Mansur, “Gerçekte bu evrende Hak’tan gayri hiçbir şey yoktur, O ne yerde ne gökte ama her şeyin kendi içindedir” diyen bir Yunus Emre ve bir Şeyh Bedreddin’le, “insan doğanın kendi bilincine varmasıdır” diyen bir Engels hep aynı gerçeği dile getiriyorlardı.

Sistem Teorisi’ne göre, var olan her şey bir sistem karakterine sahip değil miydi? Her sistem de kendi merkezindeki sıfır noktasında var değil miydi? İşte tasavvufun Hak’kı da, bu sıfır noktasından ibarettir.

Atalarımız, ermiş, evliya diye tanımlanan tasavvuf bilgini atalarımız, bu gerçeği kavradıkları içindir ki bu mertebeye yükselmişlerdir...

İşte Münir’in tasavvufa dalışını bakınız nasıl yorumladılar?... “

Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için “Sistem Teorisi’nin Esasları, Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi-Herşeyin Teorisi”nden⁵ bu yazıya ek:

⁵ <http://www.aktolga.de/t4.pdf>

“Bu evrende var olan her şey, kendi içinde bir A-B sistemi iken, aynı anda, sistem merkezinde temsil olunan varlığıyla, bir başka A-B sisteminin içinde A ya da B olarak da yer alır, var olur (buradaki A ve B rasgele-sembolik ifadelerdir).

Her sistemin neden bir merkezi vardır?

Nedenine girmeden, önce şu soruya cevap arayalım: Bir sistemin içinde, o “sistemin merkezini” temsil eden böyle bir “nokta”-instanz var mıdır gerçekten?

Cevap, “hayır yoktur” olacaktır! Evet, her sistem, sistem merkezindeki “sıfır noktasında” temsil edilir, ama, böyle bir “noktaya” bir varlık izafe etmek, sifıra uzay-zaman içinde maddi bir varlık izafe etmek demektir ki, bu da saçmadır! Sıfır “yokluğu” temsil eder. Bu nedenle, olmayan bir şeyin uzayda bir “noktaya” temsili de mümkün değildir! Ama gene de biz deriz ki, “her sistem, sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil olunur”! Böyle deriz, çünkü ona-sıfır noktasına- izafe ettiğimiz bu “varlık”, aynı zamanda, bütün sistemlerin-varlıkların mutlak gerçeklikler olarak varolmadıklarını, şeylerin, kendi varlığında yok olan izafi gerçeklikler olduğunu da ifade eder!

Bu o kadar önemli bir sonuçtur ki, bunu kavramadan, yani sıfırın bu sanal-potansiyel gerçekliğini-fonksiyonunu kavramadan başka hiç bir şeyi kavramak da mümkün değildir!

Biraz açalım:

Güneş sistemi gibi astronomik bir sistem söz konusu olunca, “sistem merkezi”nin ne anlama geldiğini fizik kitaplarından biliyoruz. “Kütle merkezi” deniyor buna. Ne demektir bu şimdi? Dünyanın merkezinde böyle bir “merkezi” (“kütle çekim merkezini”) temsil eden bir sıfır noktası mı vardır? Tabii ki hayır! Ama gene de biz belirli bir “kütle çekim merkezinden” bahsederiz. Çünkü, elinizden bıraktığınız kalem yerin merkezine doğru düşmektedir! Ama bu, “yerin merkezinde”, herşeyi kendisine doğru çeken “sıfır noktası” adlı bir sihirbazın bulunduğu anlamına gelmez!

Sistem merkezi kavramı, her durumda, sözkonusu sistemin niteliğine göre, buna uygun bir şekilde yeniden tanımlanmalıdır. Örneğin, bir sistem olarak organizmanın sistem merkeziyle, toplumun sistem merkezinin ne anlama geldiği, her özgül durumda, madde-enerjinin o anki yoğunlaşma biçimine ait bilgiyle ve dille tanımlanmalıdır. Ama gene de, bu konuda, bütün sistemler için geçerli olabilecek bazı açıklamalar yapmak mümkündür. Şöyle ki:

Varolmak, “dışardan”-“çevreden”- gelen etkilere karşı reaksiyon gösterebilmektir; bu yüzden de daima, bir dış unsurla etkileşme süreci içinde-esnasında-bir anlama sahip olur demiştik. Bu nedenle, herhangi bir A- B sisteminin içindeki unsurlar olarak A ve B açısından, sistem merkezini temsil eden bir (x) noktasının hiçbir maddi varlığı söz konusu olamaz. A-B 'nin sistem merkezini temsil eden (x) noktası, ancak bir dış unsurla (C) etkileşme esnasında maddi bir gerçeklik olarak ortaya çıkar. Biraz daha açalım:

A-B sistemine dışardan bir etki-informasyon geldiği zaman ne oluyordu; bu etki-informasyon önce sistemin içindeki bilgiyle değerlendirilerek (bu bilgi A ve B arasındaki ilişkilerle kayıt altında tutulan bilgidir) bir cevap-reaksiyon modeli-oluşturuluyor, sonra da hazırlanan bu reaksiyon modeli gerçekleştiriliyordu. Burada olay çok açıktır! Bu durumda, A ve B açısından sistemin içinde yapılması gereken iki esas görev-iki fonksiyon- vardır. Bunlardan birincisi gelen etkiye karşı verilecek cevabın hazırlanması, ikincisi de bunun gerçekleştirilmesidir. Bunun dışında yapılan başka bir iş -varoluş fonksiyonu- yoktur sistemin içinde. Bu görev bölüşümü ortamında A ve B açısından varolmak da bu iki fonksiyondan birini gerçekleştirmektir. Sürece A ve B açısından bakınca, sistemin içinde “sistem merkezi” diye üçüncü bir işlevsel “noktaya” yer yoktur!

Ama aynı anda, A-B sisteminin dışında bulunan bir (C) unsuru açısından durum farklıdır. Bu durumda (C), ya A-B 'yi etkileyendir, ya da A-B tarafından etkilenen. O halde, A-B 'nin dış dünyanın karşısında tek bir nesne olarak varolabilmesi için, onun mutlaka bir dış unsurla (C) etkileşmesi gerekir. Çünkü ancak bu durumdadır ki, A-B 'den gelen mesaj, dış unsur olarak (C) için A-B 'nin sistem merkezinde temsil olunan varlığına ilişkin bütünsel bir özelliğe sahip olacaktır. (C) için bu mesajın nasıl hazırlandığı önemli değildir. A, mesajın nasıl olacağını hazırlamışta, B de bunu gerçekleştirmiş, bu değildir onun için önemli olan. (C) için önemli olan, A ve B tarafından hazırlan ve daha sonra da "süperpozisyon" yaparak A-B adına hazırlanmış-onun merkezi varlığına işaret eden bütünsel bir mesaj olmasıdır.